

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.S. i K.S.
przeciwko A.K. i J.K.
o wydanie nieruchomości,
na skutek skargi kasacyjnej A.K. i J.K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z 23 listopada 2023 r., I Ca 326/23,

- 1.odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A.K. i J.K. na rzecz M.S. i K.S. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwani A.K. i J.K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, którym oddalono apelację skarżących od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o wydanie nieruchomości toczącej się z powództwa M.S. i K.S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali oczywistą zasadność skargi. Przedstawili przy tym krótki wywód, w którym wyjaśnili, iż uważają wydane w sprawie orzeczenie za niesprawiedliwe. Nawiązali również do zgłoszonego w skardze zarzutu naruszenia art. 378 § 1 w zw. z art. 328 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., podnosząc, że w ich przekonaniu Sąd drugiej instancji nie rozważył dostatecznie głęboko zawartych w apelacji zarzutów związanych z przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy oceną dowodów.

Zastrzeżenia pozwanych sprowadzały się przy tym w istocie nie do pominięcia przez Sąd Okręgowy określonych zarzutów apelacji, lecz do sposobu skonstruowania uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji. Skarżący zdają sobie bowiem sprawę z tego, że wspomniany Sąd dostrzegł wszystkie zarzuty apelacji (zostały one zrelacjonowane na s. 4-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oraz odniósł się (na s. 6-7 uzasadnienia) do racji przywołanych przez pozwanych – czemu dali oni wyraz m.in. na s. 3 wniesionego obecnie środka zaskarżenia. Przedmiotem wątpliwości pozwanych pozostawało natomiast to, że – w ich przekonaniu – Sąd Okręgowy powinien był w sposób bardziej szczegółowy wypowiedzieć się co do tez podniesionych w apelacji wywiedzionej w sprawie, w tym szerzej wyjaśnić przyczyny uznania określonych zarzutów za nietrafne (w skardze kasacyjnej określonych numerami 4 i 5, lecz w apelacji zawartych w punkcie 3, obejmującym dwa zarzuty: naruszenia art. 233 § 1 i art. 233 § 2 k.p.c.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni

lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku pozwanych wymaganiom tym nie odpowiada, gdyż sprowadza się do wyrażenia niezadowolenia z zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a także powtórzenia jednego z zarzutów kasacyjnych oraz skróconej, zmodyfikowanej wersji jego uzasadnienia. Skarżący nie przedstawili natomiast argumentacji koniecznej do skutecznego powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi., o czym świadczą dwie zasadnicze kwestie.

Po pierwsze, skarżący nie twierdzą nawet, by zaskarżony wyrok, z uwagi na sposób skonstruowania jego motywów, nie poddawał się kontroli kasacyjnej; nie można więc dociec, jak ewentualne niedostatki uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia miałyby przekładać się na konieczność jego uchylenia lub zmiany.

Po drugie, niezależnie od tego, że wniosek o zaistnieniu wskazanej przez skarżących przyczyny kasacyjnej nie wynika z analizy argumentacji przedstawionej przez pozwanych, należy wskazać, że nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną skarga, w której nie wskazano na naruszenie przepisów relewantnych dla uzasadnienia zarzutu mającego świadczyć o oczywistym uchybieniu, którego dopuścił się Sąd drugiej instancji, i – korelatywnie – o oczywistej zasadności

wniesionej skargi kasacyjnej. Rzecz w tym, że *de lege lata* sposób konstrukcji uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji nie jest normowany przez – wskazane przez pozwanych w zarzucie skargi oraz uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania – art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., lecz przez art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c. (oraz ewentualnie art. 327¹ § 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c.). Podane w skardze kasacyjnej przepisy już od listopada 2019 r. nie dotyczą konstrukcji uzasadnienia, tymczasem pozew w sprawie złożony został w sierpniu 2022 r. W konsekwencji, skoro wspomniane unormowania nie znajdowały zastosowania w sprawie, to nie mogło dojść do ich naruszenia, mającego tłumaczyć tezę skarżących o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]